

nagy ma-
snak nevét

küldhetsz.
ak ebből a
nem tettem
nem is kap-
adár-kiállí-
tató a nemz.
be a szerző
k megejté-

őihöz.

edik. Tisz-
előfizetőt,
szívesked-
megújítani.
munkadást

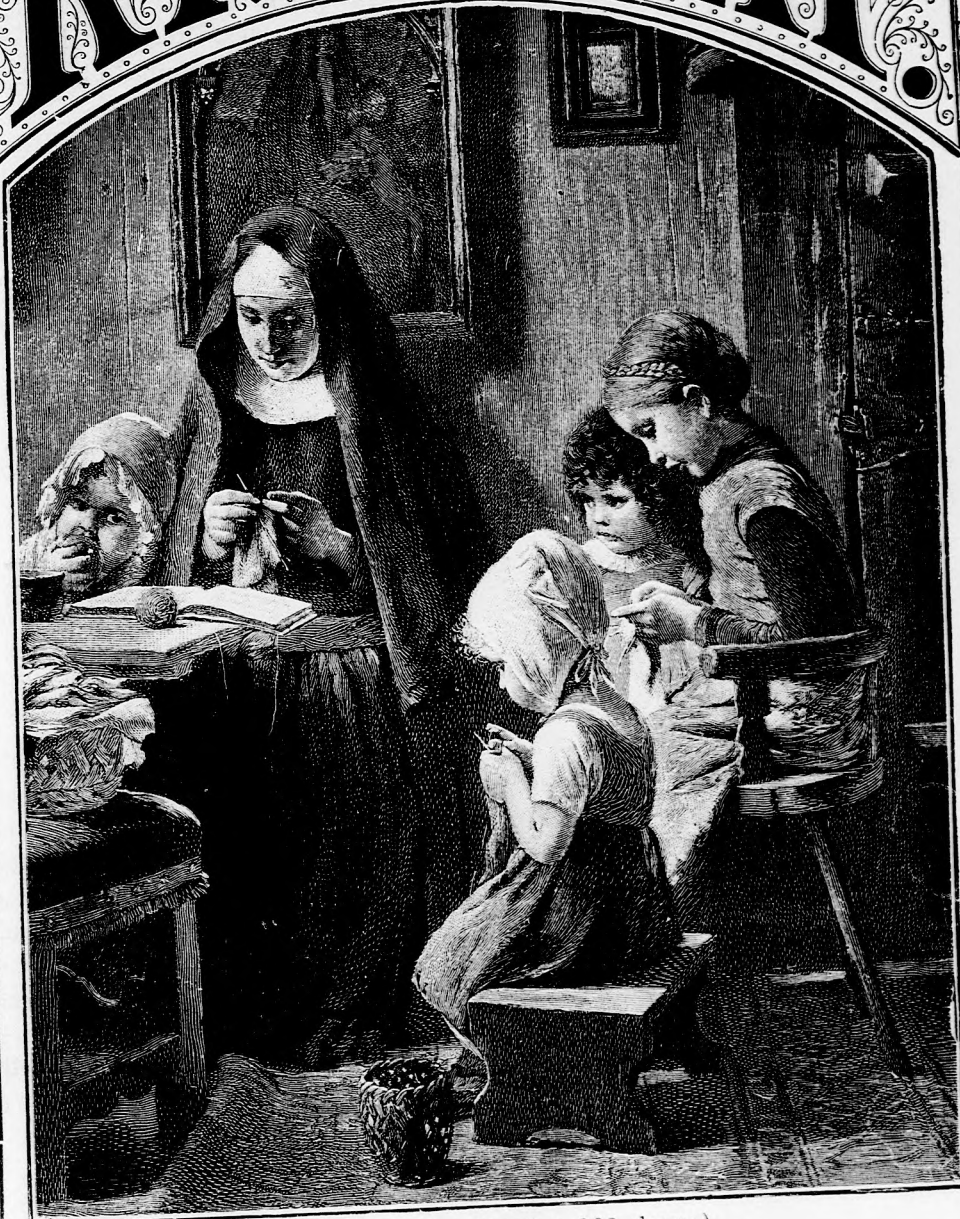
ra :
40 kr.
80 ..
60 ..

küldésére
yok hasz-
vatalához :
thenaeum-

ivatala.

enaeum-épület.
apesten.

KISIRAD

KÖTŐ-ISKOLA. (Lásd a 202. lapon.)

XLI. kötet, 13. szám. **Ara negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.** 1891. szeptember 27-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

BEBEN aztán nem igen volt változás, így folytak tovább a napok, így mult a tél, a tavasz és újabb tél, meg újabb tavasz. Bénike hatalmasan gyarapodott a nagy jólétben, az öreg dada alig győzött rá varrni. Mert az Elemér ruháit, melyekből ez kinőtt, de amelyek még majdnem ujak voltak, igazította rá Bénikére, aki ilyenformán éppen olyan finom urfi lett, mint maga a kis báró. Már jóformán mindenki úgy is bánt vele, mintha csakugyan testvére volna Elemérnek. Nem is került nagy megéröltetésökbe, hogy megszeressék. Különösen a lovások alig győzték magasztalni, hogy milyen talpra esett vitéz gyerek. Nem egyhamar akad párja, aki ilyen kicsiny léteire úgy megülje a lovat.

Persze, amolyan apró lovacska volt az. Mert a jó nagymama mit tehetett, mikor Elemér oly nagyon kérte? Már csak vett egy kis poney-lovat, melyen Bénike együtt lovagolhasson Elemérrel. Ez nem sikerült ugyan rögtön, de nem is telt bele sok idő, Elemér és az öreg lovász versenyt oktatták Bénikét, hogyan köll megülni a nyeregben, hogy köll fogni a kantárt, hogy köll a kenyelben tartani a lábat. Nagyon hamar megértette Bénike ezt mind, ám bár biz az mégis megesett néhányszor, hogy lepottyant a lórúl. Nagyot is nyekkent akkor a földön, s akár hányszor bizony

jól oda koppintotta a könyökét, fejét, lábát, és látszott is, hogy az első pillanatban egy kicsit sirásra áll a szája. De azt ugyan senki sem látta, hogy elpityeredett volna. Rögtön talpra ugrott és kivánta, hogy újra ültessék föl a nyeregbe.

— Most már tudom... most majd jobban vigyázok.

És vigyázott is úgy, hogy rövid idő múlva már csakugyan magára lehetett hagyni a ló hátán. Eleinte csak az udvaron nyargalt körül, aztán lassanként tovább merészkedett, s nem sokára, Elemér nagy gyönyörűségére, együtt nyargaltak kint a mezőn s nem egyszer megesett az is, hogy Bénike hagyta el Elemért. Az igaz, hogy ez nem mindig az ő érdeme volt, hanem a lovacskáé, mely tüzes kis jószág volt és megérezte, hogy biz az még nem valami nagyon erős kéz, mely a kantárt fogja. Észre vette ezt Elemér is, de csak annál büszkébb volt kis öccsére. Mert ha Bénike, amint lassanként növekedett és nagyobbodott, mindinkább megszokta, hogy valóságos testvérbátyjának nézze Elemért, nem is sejtve, hányadán vannak igazán, éppen úgy a kis báró is mindinkább bele szokott, hogy Bénikét igazi kis öccsének tekintse. Elemér persze már jól tudta, hogy ez nem úgy van. De nem akarta még sem tudni. Nem csupán testvérenek fogadta Bénikét, hanem olyannak nézte, akiről neki kell gondoskodnia, akit minden áron boldoggá kell tennie, ha már egyszer magához vette. Ugy szerette, dédelgette, mint valami drága, féltett kincset.

— A nagymama ugysem szereti iga-

zán, szolt magában gyakran. A többiek is itt mindnyájan még most is idegennek tartják, és ő szegényke ezt még nem is tudja. Csak én szeretem igazán... de nem is hagyom. Boldognak kell itt lennie, csak éppen úgy mint nekem. Nem engedem, hogy különbséget tegyenek köztünk.

Ha másnak nem engedte, de maga ugyancsak türte. Ugy járt vele, mint jár mindenki azzal, akit elkényeztet. Jó idő multán a nagymama is észrevette ezt.

A kertben hintázott a két fiu. Bénike már fél órája fent ült a hintán. Elemér hintázta, de végre bele fáradt.

— No, most már szállj le, Bénike.

— Nem szállok én.

— De most már rajtam a sor. Eressz föl engemet a hintára.

— Nem eresztlek! Még én akarok hintázni.

Azt nem tudták, hogy a bokor mögötti padon ott ül a nagymama és mindent hall és lát.

— Jobban himbálj! szolt Bénike, szinte parancsoló hangon. Magasabbra akarok felrepülni... úgy, mint amikor a kertész-bojtár himbált.

— De én nem vagyok olyan erős. Aztán el is fáradtam már. Most már én szeretnék egy kicsit hintázni. Majd te hintálsz engem egy kicsit, ahogy birsz.

— Oh persze! Csakhogy én nem szállok le, már mondtam. És ha fáradt vagy, hát menj, hívd elő a kertész-bojtárt. Az ugyanis jobban tud himbálni, mint te. De siess ám!

És Elemér engedelmeskedett. Sietett a bokrokon keresztül s egyszerre csak a nagymama előtt termett.

A nagymama azt várta, hogy boszus, haragos képünek fogja Elemért látni, mint aki nem bírt Bénikével ott a hintánál s most inkább odább áll, már amint fiuk szoktak, mikor játéknál nem tudnak összeférni. De ebben nagyon csalódott. A kis báró egészen vidám képpel, jókedvüen lépett ki a bokrok mögül, csak éppen egy kicsit meglepte, hogy a nagymamát itt látja.

— Nagymamácska! Nem is tudtam, hogy itt vagy.

— Persze hogy itt. És te hová indultál?

— Előhivom a kertészlegényt, hogy hintáljon. Nagyon jól tud... olyan magasra repülünk a kezétől!

— Hát nagyon szeretsz hintázni?

— Hogy ne! Próbálnád csak, kedves nagymama, majd meglátnád, milyen pompás mulatság az.

— Köszönöm, fiacskám, nem kérek belőle, szolt a nagymama mosolyogva. De ha oly nagyon szeretsz hintázni, miért nem teszed? Már jó ideje ülök itt, de még mindig csak Bénikét látom a hintán.

— Igen... ma ő hintáz többet, nagy kedve van hozzá.

— De neked is volna, most mondtad.

— Persze, volna is. De mikor ő a kisebbik, hát már csak annak köll inkább történni, amit a kisebbik akar.

— No, nem mondhatnám, hogy éppen ez volna a szabály. Sőt az emberek úgy

tartják, kogy megforditva van rendjén; az öregebbiké az elsőség.

— Oh, az már nem volna rendjén. Hiszen aki nagyobb, az már inkább meglehet holmi ilyen apró multság nélkül is ... lám, nagymama, te sem akarsz már hintázni.

— Te kis oktondi, az egészen más. Én már nagyon öreg vagyok ilyen gyerekjátéokra.

— Én is jóval öregebb vagyok Bénikénél. De most már, ugy-e nagymamácska, mehetek a kertész-bojtárért?

— Mehetsz, mehetsz. És mondd meg neki, hogy mielőtt ide jön, menjen be a házba és hívja ide ki az öreg dadát. Beszédem van vele.

Elemér elfutott, a nagymama pedig fejét rázva ült ott. S mikor nem sokára oda jött a dada, így szólt hozzá:

— Dada, én most itt valami furcsát tapasztaltam, ami sehogysem tetszik nekem. Én keveset látom a két fiút, de maga mindig velök van, tudnia kell, mi történik köztük. Hogy lehet az, hogy ez a kis Bénike nemcsak nem engedelmeskedik Elemérnek, hanem még inkább ő parancsol neki? Hallottam, amint most itt a hintánál beszélgettek. Elemér szeretett volna hintázni, de Bénike fönt ül a hintán és kereken kijelentette, hogy nem adja át a helyet, sőt ráparancsolt Elemérre, hogy azonnal hívja elő a kertészlegényt, aki jobban tudja őt himbálni. Egészen úgy beszél, mintha ő volna itt az ur és Elemér a szivességből tartott senkifia. Hogy lehet ez? Vett már ilyesmit máskor is észre?

— Máskor is? Minden nap! Ez a rendes dolog két esztendő óta. Eleinte a kis báró ur csak becézte Bénikét, mint valami kis leány a bábuját; csupa tréfából teljesítette minden kívánságát és most már úgy bele szoktak, hogy azt hiszik talán, másképp nem is lehet. És minél jobban nő, erősödik Bénike, annál inkább uralkodik. Elemér pedig örömet leli benne; még azt sem tűri, hogy más valaki intse meg Bénikét. Így aztán persze mindig az történik, amit Bénike akar. Hiába nem akarom én, — a kis báró ur rögtön ránk parancsol, hogy ő is akarja, és annak meg köll lenni.

— De hiszen így ez a kis idegen ficzkó egész zsarnok.

— Az a! De Elemér úgy akarja, annyira szereti ezt a kis Bénikét. Igaz is, hogy ügyes, helyes fiu. Mintha csak arra született volna, hogy mindenkinek parancsoljon. Most már egészen bele is szokott.

— De azt én nem türhetem. Ez nem illik az én kis unokámhoz. Ő az ur, csak ő parancsolhat. Ezen segíteni kell.

Szinte haragudott magára, hogy eddig nem nézett jobban utána a két fiu dolgának. Eddig mindig úgy vélte, hogy rendben van minden, a fiuk szépen növekednek, erősödnek. Ebben nem is volt hiba. Elemér csinos, finom arczu, kedves fiu lett és jócskán meg is izmosodott. De Bénike még inkább. Egész kis vasgyuró lett és szinte alig lehetett elhinni, hogy annyival fiatalabb Elemérnél. A nagymama is szerette, mint afféle jó kis játszótársát Elemérnek; és ha a fiuk valami kis pajkosságot követtek el,

ami bizony nem volt nagy ritkaság, a nagymama mindig azt hitte, hogy Elemér volt a mester; épp ezért aztán legtöbbször szemet hunyt és nem igen vontakérdőre a kis vitézeket. De most gyantani kezdte, hogy nem igen van az ugy,

amint eddig gondolta. Mindjárt hozzá is látott, hogy változtasson a dolgon. Oda ment a hintához, hol a kertészbojtár már javában himbálta Bénikét.

— Már nagyon régen ülsz a hintán, Bénike. Sok a jóból is megárt és ideje

A KIS ÁRVA. (Lásd a 203. lapon.)

is, hogy most már Elemérre kerüljön a sor, szólta a nagymama.

— Én is mondtam már ezt, szólalt meg a kertészlegény. De Bénike urfi nem akar leszállni a hintáról.

— Az nem is volt még szükséges, mondá Elemér élénken. Én még nem akarom, hogy leszálljon, ha kedve telik benne.

— Ugy látom, Bénike nagyon is azt

teszi, amiben neki telik kedve. De nem azt kell tenni, hanem azt, ami helyes. Most szállj le azonnal és Elemérhintázzon!

— De ha Elemér nem akar ... ő nekem engedi ...

— Igazán úgy van, nagymama, én neki engedem ...

— De én nem engedem. Szaporán le a hintáról!

Bénike leugrott, és, ami nagyon becsületére vált, egy csöppet sem duzzogott, inkább így kiáltott fel:

— Jaj de jó volt! Most majd téged hintálunk, Elemér.

Ő ugyan nem sokat segített benne, de azért gyönyörködve állt ott és tapsolva kaczagott, mikor Elemér jó magasra felröpült a levegőbe. Mikor pedig Elemér megelegette és leszállt, a két fiu vígan szaladt odább, hogy más játékot keressen. A nagymama pedig így szólt a kertészlegényhez:

— Ha magát hívják ide a fiuk a hintához, legyen gondja rá, hogy szépen felváltva hintázzanak.

— Igen is, kérem alássan, ha lehetne. De az a Bénike urfi nem könnyen tágít, a kis báró urfi pedig mindig enged neki. Ugy elkényezteti, mint valami kis princzet; igazán, szinte engedelmeskedik neki. És a kis báró urfi azt akarja, hogy mi meg mindnyájan szintén engedelmeskedjünk annak, amit a Bénike urfi parancsol. Hát biz ez, instálom alássan, furcsán esik nekünk, de kötelességünk, hogy megtegyük, amit a báró urfi rendel.

— Persze, persze, azt meg is kívánom. Ezt mondta ugyan a nagymama, de

mégis elgondolkozott, hogy hát mit tegyen azzal a két fiuval? Most már az is eszébe jutott, hogy sokszor hallott holmi panaszokat a két fiu pajkos csinyeiről. Már pedig ha úgy van a dolog, hogy Elemér teszi azt, amit Bénike kíván, akkor utoljára is alighanem az fog kísérni, hogy ezekben a csinyekben is az a garabonczás Bénike a főmester.

Először is arra gondolt a nagymama, hogy többet tartja maga mellett Elemért, még pedig úgy, hogy Bénikének nem szabad vele jönni. És hogy Elemér szívesebben maradjon, mindig gondoskodott számára legkedvesebb csemegéiről. De biz' ezzel egy kicsit megjárta. Elemér örömet volt ugyan a nagymama mellett, vígan el is csevegett, de mihelyt a jó csemegét megkapta, hát csak éppen egy kicsit bele kóstolt, aztán zsebre dugta a többit és nem volt maradása. Sietett Bénikéhez és megosztotta vele a csemegét. Így aztán csak az lett belőle, hogy még ebből is Bénike kapta a java részét.

Egy napon Elemér, amint a nagymamától visszatért a maguk szobájába már az ajtóból kiáltá:

— Bénike, képzeld csak! Jaj de furcsa! A nagymama azt mondja, hogy mi nagyon pajkosak vagyunk és hogy ő már nem bír velünk, meg hogy én nagyon elkényeztetlek tégedet. És hogy irt György bácsinak, jöjjön ide és majd vele fog tanácskozni. No már azt nem bánom. Nagyon szeretem György bácsit! Ha eljön, nagyon jól fogunk mulatni.

— Ki az a György bácsi?

— Hát nem tudod? Persze nem igen tudhatod, már régen nem volt itt. Az

a nagymama testvére. Már ő is öreg, de nagyon jókedvű. És mindig hoz nekem valami kedves ajándékot, és nem bánja, ha egy kicsit tréfálok vele. eldugom a botját, kicsenem a zsebéből a zsebkendőjét.

— Hm! De hátha most nem fogja engedni? Ha most azért jön, hogy minket a játékunkban zavarjon, az nem lesz jó.

— No, csak azt próbálja! Akkor ki kell gondolnunk valamit, hogy elmenjen innen mentül hamarabb.

— Persze, hogy azt kell tennünk. Mi köze hozzá, hogy mi itt mit csinálunk?

— Persze, én is azt mondom. Hanem, tudod, ő katona volt. és ha akar, nagyon tud parancsolni.

— Bánom is én. Miért parancsolna nekünk? Mi nem vagyunk katonák.

— Igazad van. Semmi köze hozzánk.

— Akkor hát minek jön? Gondolj ki valamit, hogy ne legyen itt sokáig.

Elemér és Bénike még nem tapasztalták ugyan, de úgy körülbelül sejtették, hogy ha ez a katonás nagybácsi ide jön, akármilyen jó és kedves is, mégsem fognak vele oly könnyen boldogulni, mint a nagymamával. Világos, hogy idején gondolni kell valami védekezésre ellene.

Nem is telt bele sok idő, már Elemér gondolt valamit. Alig birta elfojtani a nevetést.

— Bénike, már jutott eszembe valami ... azt hiszem, pompás gondolat.

— No hát csak mondd szaporán.

— Jer ide a kályhához.

Ott nem éppen sokat lehetett látni. Szép kályha volt ugyan, de azt Bénike

már látta eleget. Elemér azonban nem is ezt mutatta, hanem egy kicsike ajtócskát a falban a kályha mögött. A falban fölnyuló kéménybe nyílt ez az ajtócska és arra való volt, hogy a kéményt onnan is lehessen tisztítani.

— Tudod-e mi ez? kérde Elemér.

— Persze hogy tudom. De hát mi közünk hozzá?

— Mindjárt megmondom, de nem itt. Valaki hallgatózhatnék. Menjünk ki a kertbe, ott majd megsugom.

Meg is sugta és minél jobban megmagyarázta a tervet, Bénikének annál jobban sugárzott az arca. Végre már nem is birt Bénike az örömevel s megölelte Elemért.

— Jaj de pompás gondolat! Már ennél jobbat nem lehet kigondolni. Azt fogja hinni, hogy kísértet, valóságos eleven kísértet. Hogy meg fog rémülni! Ugy el fog szaladni, hogy meg sem áll hazáig és ide ugyan vissza nem tér soha többé.

— Magam is azt hiszem.

— Én már szeretném, ha itt volna. Csak aztán bizonyosan úgy legyen minden!

— Oh, az teljesen bizonyos. A bácsi mindig abban a szobában lakik és az a kémény oda szolgál.

— Így már jól van.

Hogy mi van jól, azt csak ők ketten tudták, más pedig még csak nem is gyanithatta, hogy törik a fejüket valamilyen. Nem is igen beszéltek róla egymás közt sem, nehogy elárulják magukat.

Egy két nap mult, s éppen oszonnához készültek, mikor hintó-robogás hall-

szott az udvaron. Elemér az ablakhoz szaladt. S mert voltaképp mégis nagyon szerette György bácsit, örvendezve kiáltott fel:

— Itt a bácsi! Megjött a bácsi. Szaladjunk le!

— Oh nem. szolt határozottan az öreg dada. Majd ha a bácsi és a nagymama látni kívánják, akkor lemehet. Gyerekeknek nem köll mindenütt ott lennie.

— Jól van no... tudom ugyis, hogy mindjárt hivatnak. De ni... ott van valami a kocsin... valami nagy... fogadni mernék, hogy nekem hozott a bácsi valamit!

Ez alatt már Bénike is ott volt az ablaknál és látta, amint a bácsi kiszállt a hintóbul. Magas termetű, egyenes tartású öreg ur volt, galamb ősz hajjal és bajússzal, barátságos tekintettel. Bénike úgy találta, hogy ez az öreg bácsi neki nagyon tetszik és nem fog tőle félni egy csöppet sem. Amint hogy még nem is igen akadt senki az utjába, akitől félt volna.

A bácsi bement a házba, Elemér pedig sietve huzta vissza Bénikét az asztalhoz:

— Ozsonnáljunk gyorsan, mert mindjárt hivatni fognak, Ebben nem is csalódtok. Nehány percz

mulva már jött az inas az üzenettel, hogy a kis báró urfi menjen le a nagymamához.

— Hagyd ott azt a kalácsot és menjünk. Bénike, szolt Elemér. Majd ha vissza jövünk, megeheted.

Bénikét is, bizonyosan mert a bácsi most csak Elemért kívánja látni. A bácsi pedig azt szereti, ha nagyon pontosan megtartják a regulát. Katona ember volt, nem érti a tréfát. Bénike most csak maradjon itt. Majd lemegy, ha hívják.

Elemér elfintorította az orrát, de aztán mégis csak bele nyugodott. Maga is tudta, hogy György bácsi nagyon szeret rendet tartani s mindennek úgy kell történnie, amint ő parancsolja.

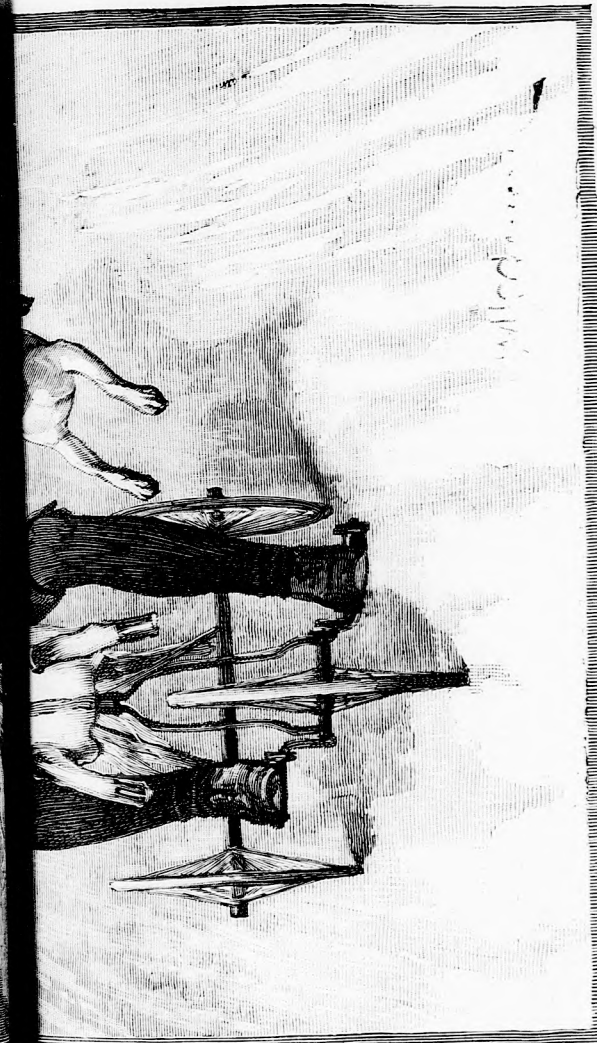
— Se baj no, Bénikém, ne busulj! Majd hivatni fognak mindjárt téged is.

Ezzel aztán szaladt a nagymama szobájába és nyakába ugrott a bácsinak, ki örvendezve nézett rajta végig.

— No, hogy vagyunk, kis öcsém? Látom, nagyot nőttél, mióta itt jártam. Helyes. Hát aztán tanulsz-e valamit, he? Mert maholnap már nagyon ideje lesz, hogy egyébre is gondolj, nem csupán a játéokra.

— Oh, tanulok én sokat, kedves bácsi. Minden-

nap eljön a tisztelendő ur káplánja és tanít. Nem is akarok másképp tanulni, mert azt mondják, hogy akkor el köl-

A MEGVADULT PARIPA. (Lásd a 206. lapon.)

De az öreg dada közbe szolt:

— Oh nem! Bénike csak hadd ozsonnáljon tovább. A nagymama nem hivatta

lene mennem hazulról. Énpedig nem megyek el innen.

— Nem mégy el?

— Nem én, bácsikám. Itt van a nagymama, itt van Bénike, azoktól én nem is mehetek el. De nem is akarok.

(Folytatása következik.)

KÖTŐ-ISKOLA.

(Képpel a czímlapon.)

NÉGY kis leány környezi

A kegyes apácát.

Rángatják serényen a

Pamut tiszta szálát.

Gombolyag a kosárban

Nagyot ugrik néha.

Talán bizony lába kelt —

Ugy-e lányom Éva?

Hosszu fonál, apró kéz,

A tü csörren egyre —

A harisnya kész legyen

Csütörtök reggelre!

Jaj! ... nehéz egy tudomány

Egybe fűzni horgot ...

Most is egy a tü hegyén

Nagy veszélyben forgott!

Egy ha siklik: utána

Bomlik mind a többi.

Bizony nem csekély dolog

Szabatosan kötni.

És hogy legyen sikere

A serény kötésnek:

A kegyes, jó nénike

Olvasgat meséket.

Vigan peregnék a tük,

Fogy a pamut szála;

Megdicséri hőveit

A szelid apáca.

Négy kis leány kötöget?

Dehogy vannak négyen!

A negyedik egy almát

Ott majszolgat éppen.

Szorítani kacsója

Piros almát bir csak;

Ámbár könnyebb, vékonyabb is:

Tűt még nem szoríthat.

De már nem vetek neki

Egy esztendőt, kettőt:

Böske kezén ott látjuk

Azt az öt kötötűt.

KIS SZAKÁCSNÉ.

AZ Ő MOST már, valószínűságos kis szakácsné. Ha egyéb dolgát, lezékélését elvégezte, ott sürgölődik a konyhában és segít a szakácsnénak, aki nem is bánja. Pedig különben nem igen szerette, ha a gyerekek ott lábatlankodtak a tűzhely körül. De Vilmácska, az más. Neki ott köll lenni.

— Soha sem lesz jó gazdasszony az olyan leányból, aki nem jár a konyhába, nem tanul meg főzni, mondta a mama. Most már ideje, hogy ehhez is hozzá láss, nagyocska leány kezdesz lenni.

Vilmácska nem bánta, mert eddig is szeretett ő ott settenkedni. Az igaz, hogy nem éppen azért, mintha el akarta volna lesni a szakácsné tudományát, hogyan készíti ezt vagy azt; de mindig

volt ott valami torkoskodni való: mazsola, mandola, cukor, befőtt és egyéb, amit a szakácsné pompás ételekhez használt fel. Aztán mikor már készen voltak az ételek, oly csábítóan illatoztak, olyan jó lett volna megkóstolni addig is, amíg az asztalra kerülnek.

Eddig nehéz volt mindezekhez hozzá férni, de most már könnyű. Most már kötelessége Vilmácskának, hogy ott legyen, s így sokszor akad alkalom, hogy észre vétlenül kóstolgasson. Meg is tette — de már nem teszi. Mert a minap nagyon megjárta. Mazsolára, mandolára s egyéb effélére, ami ott hevert, már nagyon ráunt; a szakácsné nem bánta, ha meg is dézsmálja.

— Csak tessék, kisasszonykám, majd ráun.

Ezt Vilmácska nem akarta elhinni, de mégis úgy történt. Most hát a már kész ételeket szerette volna dézsmálgatni s meg is próbálta. Ott illatozott a serpenyőben a tojáslepény... a szakácsné kiment... itt a jó alkalom. Egy kis ideig habozott, de aztán elszánta magát. Ideje is, mert már hallatszik, hogy a szakácsné jön vissza. Hamar bekapott Vilmácska egy kanálnyi és — nagyot sikoltott, a serpenyőt kiejtette a kezéből, a jó étel szétfolyt a tűzhelyen és tönkre ment, Vilmácska pedig jajgatva kapkodott a szájához és ugrált-tánczolt kinjában. Mert biz' az úgy van, hogy ami a tűzhelyen sül-föl, az nagyon forró: aki hirtelen bekapja, megégeti a száját.

A tojáslepényből nem jutott aznap senkinek, Vilmácska pedig egyebet is alig tudott enni, mert csupa hólyag volt a nyelve és ajaka. Arról persze szó sem lehetett, hogy meg ne tudják, mi baja esett, hát még nagyon röstelkedett is hozzá.

Nem volt többé kedve titkos kóstolgatásra és később maga is nevetett

magán, hogy lopva akart hozzá jutni olyanhoz, amiből ugyis bőven kap az asztalnál. Azóta csak azon iparkodik, hogy ügyes kis szakácsné legyen. Most is kóstolgat, de nem titokban, hanem annak rendje és módja szerint, hogy megtudja: elég-e a só, fűszer az ételben. Mert most már őt is megdicséri apácska a jó ebédért. Nem is adok neki sok időt, hát az ügyes Vilmácska akár maga is megfőzi az ebédet.

A K I S Á R V A.

(Képpel a 197. lapon.)

KIS báránycám elfáradtál?
Nyilván sokat szaladgáltál;
Pajtásiddal a füzében
Versenyt szöktél, ugrálgattál.

Vagy az anyádat kerested?
Biz' azt szegényt kereshetted?
Tegnap mondta a számadó,
Hogy a táplálód beteg lett.

Az akolbul is elvitték,
Valahová sutba tették —
S meglehet, hogy azóta már
A cigányok meg is ették.

Ugy sajnállak, kis báránycám!
De nem maradtál te árván —
Gondodat én viselem majd,
S őriz hü kutyám a Sármany.

Kis csöngettyű kék szalagon
Csilingeljen a nyakadon,
Reggelimből, ozsonnámból
A tejecskét neked adom.

A RÁSZEDETT TOLVAJ-SZARKA.

Kedves Forgó bácsi!

A MI kedves »Kis Lap«-unkban sok érdekes apró történetet olvastam már mindenféle állatokról, madarokról.

Gondoltam tehát, hogy megírom a mi pöttyös tyukocskánk és a tolvaj-szarka esetét. Hátha kedves Forgó bácsi is érdekesnek fogja találni és egy kis igazítással talán még a rajzoknak is hasznát veszi, amelyeket a históriámhoz készítettem.

Van nekünk egy igen kedves pöttyös tyukocskánk, mely igen szorgalmasan rakott tojást. Egyszerre azonban valami furcsa szeszélye támadt. Elbujt a nagy kertbe és olyan helyre tette a tojást, hogy nem találtunk rá. Ezt tette több napig, de aztán fölfedeztük a buvóhelyét.

— Nem kell zavarni, szólott a szakácsné. Inkább kényelmes fészket kell neki oda csinálni.

Meg is tettük és láttuk, hogy tyukocskánk megszerette az új fészket. Csakhogy ekkor meg újra valami furcsát tapasztaltunk. Mikor a tojást kerestük, hát csak az üres héjat találtuk ott a fészekben, összetörve.

Két-három napon ismétlődött ez.

— No már ez nagyon furcsa, szólott tapasztalt öreg szakácsné. Ez nem természetes, a tyuk nem bántja a maga tojását. Ott valami gonosz ellenség jár. Rá kellene lesni.

Erre azonnal készek voltunk és nagy türelemmel leskelődtünk. Nem is hiába. Mert egyszerre csak mit láttunk? Egy szarka röppent a közeli fára, onnan óvatosan körülnézgetett, aztán leszállt a fészkekre, összetörte a tojást és kiitta!

Nagyot bámultunk és siettünk a fölfedezéssel a szakácsnéhoz.

— Agyon kell lőni azt a gonosz tolvajt! mondám elkeseredve.

... ÖSSZETÖRTE A TOJÁST.

gy tyu-
fészket.
ami fur-
tojást ke-
találtak

t-három
ismétlő-
ez.

No már
gyon fur-
szólt ta-
alt öreg
ácsnékn.
m termé-
, a tyuk
bántja

naga to-
Ott va-
gonosz
ég jár.
köllene

re azon-
észek vol-
és nagy
elemmel
elődtünk.
is hiába.
egyszerre
mit lát-
? Egy
a röppent
közeli fára,
n óvato-
körülnéze-
t, aztán
llt a fé-
re, össze-
e a tojást
iította!

agyot bá-
dezéssel a

gonosz tol-

— Az ám, ha volna puska a háznál.
— De hát engedjük, hogy tovább ga-
rázdálkodjék az a tolvaj szarka?

— Majd kigondolok valamit.

Másnap reggel kezünkbe adott — egy tojást. Azaz csak addig hittük, hogy tojás, míg a kezünkbe nem vettük; de a sulyáról éreztük, hogy biz az csak egy darab fehér mézskő, igen ügyesen tojásformára faragva.

— Tegyük ezt a fészekbe és lessék meg, mi lesz aztán.

Megtettük és a bokor mögé bujva leskelődtünk. A szarka, mely ott közel kóborolt, csakhamar észrevette, hogy már fehérlik valami a fészekben. Szokott módja szerint oda röppent és jó lakomára készülve bele vágta csőrét a vélt tojásba.

Persze az nem tört fel.

A szarka egy pillanatig csodálkozva bámult a tojásra, de aztán még erősebben belevágott. Most már kissé fájdalmas rikoltást is hallatott és nyilván nem értette, miféle csoda ez, hogy nem

birja feltörni a tojást. Izgatottan lépett körül a fészket, semmi áron nem akart tágitani a zsákmánytól s harmadszor már repüléssel is neki lendítve magát, teljes erejéből bele vágott csőrével. A kő persze ellenállott s a nagy

ütődéstől a tolvaj szarka egészen elkábult, bukfenczet vetett a levegőben és lehányatlott a földre.

Mi diadalmasan törtünk elő, hogy megfogjuk, de közeledtünkre össze szedte az erejét és elröppent.

Ettől a naptól fogva véget ért a tojás-rablás. A tolvajszarkát egy ideig még láttuk ott ólálkodni, de többé nem szállt le tyukocskánk fészkehez. Nagyon kellemetlen emléke lehetett arról, amit ott tapasztalt; inkább lemondott a prédáról, hogy sem újra megpróbálja.

Kedves Forgó bácsit üdvözölve vagyunk

hű kis olvasói

FEJÉRVÁRY JOLÁN ÉS NINKA.

... BUKFENCZET VETETT A LEVEGŐBEN.

A MEGVADULT FAPARIPA.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

EM hiszitek talán, hogy az olyan paripa, mely fából van, megvadulhasson? Nem hitte azt Emilke sem, amig rá nem ült és meg nem próbálta.

Az pedig sokáig tartott, míg ráülhetett és megpróbálhatta. Hosszu ideig csak irigy sovárgással nézte, hogy a szomszéd-ban lakó néni fia, Gyula, mily vigan és mily gyorsan vágat a három kerekű szerszámon, melyet akár valami kocsi-kának is lehetett volna mondani, mert hiszen kerekai voltak. Csakhogy a kocsinak elejébe lovat fognak, vagy akár szükségből ember is húzza. De ennek a szerszámnak a kerekain nem kocsiderék volt, hanem fából faragott lovacska, arra kell ülni, mint igazi lóra, aztán a láb-bal kegyel helyett a forgató csapot kell mozgatni, kézzel pedig kantár helyett a kormányrudat irányozni — s akkor aztán a falovacska úgy elnyargal, akár az igazi.

Mondom, sokszor nézte Emilke, amint az ő Gyula pajtása ilyen faparipán nyargalászott. Egyszer-másszor meg is kérte, engedje ráülni.

— Azt nem tehetem. Nem értesz hozzá. Ha pedig mondanám, mit csinálj, csak azért sem tennéd, mert mindenre azt mondod, hogy te jobban tudod.

— Megállj csak, majd meg is mutatom én neked! Lesz majd nekem is ilyen paripám.

Ettől fogva nem is volt aztán nyugta apának, míg csak meg nem ígérte és végre meg nem vette Emilkének a kerekű paripát. Születésnap ajándék volt és nagyobb örömet akár egy kis királyság sem szerzett volna Emilkének. Az apa pedig nyájasan figyelmeztette:

— Eleinte csak itt az udvaron próbálgasd, míg jól bele tanulsz. Később aztán mehatsz vele messzibbre is.

Megígérte Emilke és tökéletesen el is volt rá tőkélve, hogy úgy cselekszik. Egészen addig tartott a nagy eltökélése, míg a kapuhoz nem ért a paripáján. Onnan éppen ellátott a Gyuláék házára.

— Majd nem fog most már Gyula hetvenkedni! szölt elégedetten. Milyen nagyra volt vele, mintha valami rettentő mesterség volna megülni ezen a paripán. Most próbálok először és milyen jól megy!

Még egyszer körül nyargalt az udvaron, de megint csak eljutott a kapuhoz. Semmikép sem volt nyugta Gyulától. Most meg, amint újra kitekintett, látta, hogy Gyula és a hugocskája az utca-sor végén sétálnak.

— Bizonyosan az erdőcskébe mennek. Gyalog mennék, ha akarnám, egy-két perc alatt utól érném, el is hagynám őket.

Most meg már ez a gondolat nem hagyott neki nyugtot. Hogy fog a Gyula boszankodni, ha meglátja! De ha nem megy utána, akkor nem fogja látni... pedig ez a fő... voltaképp azért is kívánta magának leginkább azt a paripát. Most már megvan és még is várjon holnapig vagy talán harmadnapig is, amig oda-szólhat Gyulának:

— Nincs ám többé szükségem a te paripádra, különb az enyém.

Nem, már ezt nem állhatta meg.

— Csak éppen egy kicsit megyek ki, amig utól érem őket, aztán vissza térek. Apácska nem is fogja tudni. De nem is teszek vele semmi rosszat; hiszen mind-egy, akárhol próbálgatom.

Igy mihamar megnyugtatta a lelkiismeretét és a következő perczben már kint volt az uton. Gyuláékat már nem látta s ezt még szerette.

— Tudom a kedvelt helyöket, ahová sétálni szoktak. Annál nagyobb lesz a meglepetésök, ha egyszerre csak elnyar-

galok
haddb

Ezt
könnyü
badba,
dombra
pedig s
mivel h
erős, ho
a veloc

— S
már a
ják. Od

Meg
lovacska
vigan k
jó dara
örömré
lát és
közt. A
esalódo
éppen

vigan s
— F
ez der
nyargal

— C
felelé

— F
Gyula
csolom,
fordulj

— S

— I
ereszke

nem bi

— N
dat, rá

vissza

Már
el is ju

— I
fáradn

Milyen
Men

ról-pilla

galok előttök. Szóba sem állok velök, hadd bámuljanak.

Ezt azonban nem volt olyan egészen könnyű megtenni, mert amint kiért a szabadba, az erdőcske szélére, ott jókora dombra vezetett föl az ut. Hegynek föl pedig sehogysem akart menni a paripa, mivel hogy Emilke bizony nem volt elég erős, hogy lábaival hegynek is hajtsa azt a veloczipédet.

— Sebaj, itt leszállok és felhuzom. Ők már a tulsó oldalon vannak, nem látják. Oda fönt majd ismét felülök.

Meg is tette. Szépen fölvontatta a lovacskát a domb tetejére, ott ráült és vigan karikázott tovább, mert az ut ott jó darabon egyenesen vezetett. És nagy örömére, csakhamar megpillantotta Gyulát és hugocskáját az ut melletti fák közt. Azok is megpillantották. Kissé csalódott ugyan Emilke, mert Gyula éppen nem látszott boszankodni, sőt vigan szaladt elejébe.

— Hát csakugyan megkaptad? No ez derék! Most már együtt fogunk nyargalászhatni.

— Oh, elnyargalászok én magam is! felelé Emilke büszkén.

— Ej no, de lóhátról beszélj! szólt Gyula nevetve. De azért mégis tanácsolom, hogy itt ne menj tovább, hanem fordulj vissza.

— Szeretném tudni, miért ne?

— Mert itt az ut nagyon hirtelen ereszkedik le, el talál ragadni a paripa, nem bírod megtartani.

— No persze! Féltsd te csak magadat, rám ne legyen gondod! — vágott vissza Emilke hetykén.

Már ekkor odább is nyargalt és már el is jutott a meredek uthoz.

— Itt még sokkal jobb, nem is kell fáradnom, lefelé magától forog a kerék. Milyen pompásan megy!

Ment is, nagyon pompásan, pillanatról-pillanatra pompásabban, azaz sebe-

sebben. Hallotta ugyan Emilke, hogy Gyula utána futva kiabál:

— Vigyázz, ha mondom! Tartsd egyenes irányban, mindig az ut közepének!

Emilke olyasmit sejtett, hogy Gyula most alkalmasint jó tanácsot adott, melyet követnie köllene. Igen, ha birná. De most biz ő már nem volt ura a neki iramodott paripának. A kerekék egyre gyorsabban forogtak s a hajtó talpról Emilkének lecsuszott a lába. Hogy le ne essék, erősen bele fogózott a kormányrudba s arra éppenséggel nem tudott gondolni, hogy irányozza a megvadult szerszámot, csak kapaszkodott s e közben ide-oda rángatta a fogót. A nagy rohanásban már a sipkáját is elvesztette, de erre nem volt sok ideje gondolni; mert a következő pillanatban a félre fordított kerekés paripa az ut árkához ért, nagyot billent, a hátsó kerék nagyot recsent és Emilke paripásától elterült az árokban.

Keményen oda ütötte a fejét, de még inkább megrándította a lábát, amint a gonosz szerszámmal együtt lezuhant. Nehány pillanatig kábultan hevert ott s arra eszmélt föl, mikor Gyula és hugocskája emelgették.

— Allj föl. Emilke ... csak nem tört el a lábad?

Emilke még vitézkedni akart, mert szörnyen röstelte a dolgot. Még fekve mondá:

— Oh, semmi baj ... mindjárt fölülök és haza megyek.

— Erre ugyan föl nem ülsz, mert eltört az egyik kereke. Csak az a kérdés, haza birsz-e menni gyalog?

Biz az nem volt kérdés. Emilke megpróbálta, hogy talpra álljon, de rettentően sajgott a lába, nem birt rálépni, akárhogy erőltette.

— Nem tudok ... nem bírok! sóhajtá és sirva fakadt.

— No, akkor hát maradj itt fekye, majd a hugocskám veled marad. Én el nem birlak, de haza szaladok és mindjárt hozok segítséget.

A büszkén kezdett utról siralmas állapotban került haza Emilke a paripájával együtt. S otthon vagy egy hétig nyomta az ágyat, míg végre kiheverte a bajt. Apja persze mindent megtudott és mikor Emilke már újra kijárt, így szólt hozzá:

— Nem hallgattál az én intésemre, nem követted jó barátod okos tanácsát, csak hetvenkedő kedvedet akartad tölteni. Megszenvetél érte és hogy egyhamar el ne felejtöd, hát a törött paripa egyelőre úgy marad törötten. Majd meglátom, okulsz és változol-e? Ha érdemes lesz rá, a jövő nyáron megigazítatom a paripát és újra megkapod.

Nem tudom, mi lesz a jövő nyáron. De úgy hallom, hogy Emilke nagyon iparkodik; még Gyulától is bocsánatot kért és meglehet, hogy a jövő nyáron csakugyan együtt fognak a kerekas paripákon nyargalászni.

KOCZKAREJTVÉNY.

A	A	A	A
I	K	K	L
L	O	O	P
R	R	T	T

Ezeket az egyes betűket úgy helyezték el e tizenkét koczkába, hogy balról jobbra s fölülről lefelé olvasva, ugyanegy eredményt kapjatok.

1. Papirosra van vetve
2. Ravasz állat
3. A juhok szállója
4. A láb egy része

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sallay Miklós. Petroleum-források vannak hazánkban is: ha jól tudom, Bereg- vagy Ungvármegyében. — **Weiss József.** A mamád fia vagy. A rejtvény nem csak ügyes, de új, legálább szokatlan szerkezetű is. Hova előbb megjelen. Édes anyádnak megsughatod, hogy kézírata, melynek közlését sokféle belső bajok hátráltatták, még ez évben világgá derül, amire kedves vidámságánál fogva annyira alkalmas. — **Mayer Hedvig és öcsse.** A szerencsésen fölgyógyult beteg szíves üdvözlését küldi a távolba. — **Pollacsek Laura.** Örvendő tudomásul veszem jól megszerkesztett francia levélkédet; de mégis csak jobban esik, hogy bécsi németből, derék magyar kis leánnyá növekedtél, aki új hazád nyelvén szabatosan bírod magadat kifejezni. — **Kelemen Blanca.** Érdeklődésedet köszönöm. Ad 1.) jól; ad 2.) Marienbadban. — **Patterson Margit és Orsolya.** Reményem, a jövőben még inkább meg lesztek elégedve a »Kis Lap« elbeszéléseivel.

JÓTÉKONYSÁG.

A »Gyermekbarát« czéljainak előmozdítására: Pollacsek Laura 25 kr.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.* *Forgó bácsi.*

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.